

Dosarul nr. 2ra-344/19

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. : I. Barbacaru)

Instanța de apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : A. Bostan, V. Negru, A. Pahopol)

Î N C H E I E R E

27 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Anastasova Elena, reprezentată de avocatul Miron Eugeniu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea cu Capital Străin „Gaz Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate pe Acțiuni împotriva Elenei Anastasova privind încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 18 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Anastasova Elena și menținută hotărârea din 21 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 1 august 2014, Întreprinderea cu Capital Străin „Gaz Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate pe Acțiuni s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Elenei Anastasova solicitând încasarea sumei de 14857,77 lei cu titlu de datorie și 445,73 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că Întreprinderea cu Capital Străin „Gaz Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate pe Acțiuni a furnizat energie electrică la locul de consum, mun.Chișinău, str. Matei Basarab 10 ap.5.

Astfel potrivit prevederilor contractuale consumatorul final era obligat să achite în termen plata pentru energia electrică livrată și consumată.

Reclamantul a relatat că consumatorul Anastasova Elena a consumat fraudulos energie electrică, fapt care a dus la neînregistrarea sau înregistrarea incompletă a cantității de energie electrică consumată, relatată în actul nr.A10530 din 18 iulie 2011. La 22 iulie 2011 a fost efectuată recalcularea energiei electrice consumate, conform sistemului pașal

Conform facturii de consum fraudulos a energiei electrice nr.2063176122 din 22 iulie 2011, datoria pentru energia electrică constituia suma de 14857,77 lei, care însă nu au fost achitate.

La 28 aprilie 2012, a expediat Elenei Anastasova o reclamație cu solicitarea de achitare benevolă a datoriei, fiind reclamantă la 22 iunie 2012, totuși, ultima nu a

răspuns la reclamație și până la moment nu și-a îndeplinit obligațiile, de achitare a facturilor înaintate.

Prin hotărârea din 21 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea cu Capital Străin „Gaz Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate pe Acțiuni, s-a admis.

S-a încasat de la Anastasova Elena în beneficiul Întreprinderii cu Capital Străin „Gaz Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate pe Acțiuni suma de 14857,77 lei cu titlu de datorie și 445,73 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că la 18 iulie 2011, fiind verificat locul de consum nr.2063176 din mun.Chișinău, str. Matei Basarab 10, ap. 5, s-au depistat intervenții în schema de furnizare a echipamentului de măsurare, fiind deconectat firul nul de până la evidență cu ajutorul unui izolator din masă plastică la separatorul de până la evidență. Ca urmare, a fost întocmit Actul nr. A 10530 care a fost semnat de către personalul furnizorului, iar la rubrica numele, prenumele și semnătura, consumatorului sau a reprezentantului acestuia a fost aplicată mențiunea „a refuzat”, totodată la rubrica „Controlul a fost efectuat în prezența” fiind indicat „a răspuns o doamnă de după ușă care a refuzat să se prezinte și să asiste”.

Actul dat a fost contestat în instanța de judecată, iar prin hotărârea din 30 septembrie 2014 a Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, devenită irevocabilă la 9 decembrie 2015, instanțele de judecată nu au constatat nici un temei legal de anulare.

Astfel, prin prisma art. 123 din Codul de procedură civilă, instanța a reținut că actul de control avea un caracter veridic și astfel, a dispus încasarea datoriei.

La 19 ianuarie 2018, Anastasova Elena nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe a declarat apel împotriva hotărârii din 21 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând instanței admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii contestate și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 18 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Anastasova Elena și menținută hotărârea din 21 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 25 noiembrie 2018, Anastasova Elena, reprezentată de avocatul Miron Eugeniu a declarat recurs împotriva deciziei din 18 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 21 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând casarea hotărârilor menționate și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivare a indicat că atât instanța de apel cât și instanța de fond au examinat cauza în lipsa pârâtului și a reprezentantului acesteia. Au ignorat prevederile privind citarea legală a persoanei într-un proces de judecată și ca urmare, fost lipsită de dreptul la un proces echitabil și de dreptul la apărare.

La examinarea cauzei instanțele ierarhic inferioare au dat prioritate argumentelor reclamantului, fără a da o apreciere și poziției părții pârâte. Examinând cauza instanța s-a axat în mod special doar pe Regulamentul pentru furnizarea și energiei electrice, apreciind arbitrar probele.

În opinia recurentului din probele administrate la materialele dosarului și cercetate în cadrul examinării cauzei în fond, Întreprinderea cu Capital Străin „Gaz Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate pe Acțiuni nu a prezentat careva probe

pertinente care confirmă încălcarea prevederilor contractuale de către consumatorul final sau careva consum fraudulos de energie electrică.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 18 septembrie 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii de comunicare, instanța a expediat participanților la proces copia deciziei la 17 octombrie 2018.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 25 noiembrie 2018, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Anastasova Elena, reprezentată de avocatul Miron Eugeniu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Anastasova Elena, reprezentată de avocatul Miron Eugeniu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari